

ÁGH ISTVÁN

Beteg nővéréhez, 1980

*Alig múltam negyven, s már én is érzem
az öregedés jeleit, a betűk annyival halványabbak,
amennyire látásom gyengül, írom ezt szemüvegesen,
megint egy újabb eszköznek kiszolgáltatva,
fogaim észrevétlen, fájdalom nélkül romlanak,
s a szívszűrés, mintha tű került volna ingembe,
hiába próbálom kitapogatni, nem találom,
bezzeg a gyomor hosszan odagörnyeszt a székre,
karba tett kézzel lapítanám széjjel a görcsöt,
s általában ébredés után a megüledett izmok,
csontok, ízületek figyelmeztetnek különféle
alattomos bizsergéssel, hogy nem vagyok a régi
halállal kacérkodó fiú, hiszen már lefeküdni is félek.*

*Így kellene megérni a kétezredik évet?
én akkor hatvankettő, te hetvenhat lennél,
de miután megszabadítottak az epekőtől,
most épp a köszvény vánszorog veled éjszakáid
nyikorgó ágyán, fél éber órák gödrein át, lámpával
kivilágítva, miközben aranyat keringet a véred,
talán még ereid is ragyognak, ha leoltod a lámpát,
azt írod, az arany injekció, csodaszer,
melyet a zalai orvos elég drágán javallt,
én csak az Angarában láttam, s marékkal mertem
a csillámló homokot, mintha az egész folyó azzal
lenne tele, amitől most arany-asszonnyá váltál.*

*Azt álmodtam, a fájdalom salétrom sárga hajnalon,
homályos álvilágban sodor téged az ágyon,
ahol lánykori májusod, akár a jegykendőt, lopják,
vagy az orgonát szaggatják a gypűnkéből?
vagy te álmodod, amire én is emlékezem?
vagy magára hagyott anyánk írogat ilyen furcsát?*

*Úgy kellene megérni a kétezredik évet, mint ahogy
otthonról vágytunk az alpesi Fehér hegyre,
melyet csak a legtisztább időben láttunk,
de bármikor elképzeltünk messze a szegénységtől,*

[*Ágh István versei*]

*távol az állati nyavalyáktól, jó lenne ismerni
az előttünk álló utat, hogy ne lepődjünk meg a végén,
ám addig is megérdemelnénk valami egészséges
nyugalmat, melyben hajlékony ujjaid a villanó
kötőtűvel kimoogatják a fájdalmat kezedből.*

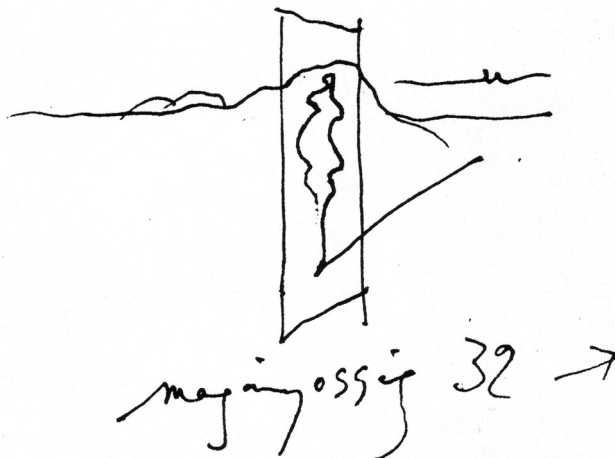
Nővére utolsó levelére, 2008

*Máról holnapra minden sora elévült, s elfektettem
az idegen kézzel címzett borítékban, hogy majd
válasz helyett inkább fölkeresem, hisz éppen
arra lesz dolgom, s ha nem jön közbe valami,
ami annyiszor megtörténik, az esti vonatig
nyugodtan beszélgethiünk, miként régóta kellett
volna, mert jó ideje gyakran külsőleges s egyre
nehézkesebb a szép testvéri szeretet, ha az
írásba keze belefájdul, s nem fog a tolla, míg ereje
fogytán, magunk között én meg csak azt ismétlem,
amit legutóbb írtam, s nem fogott föl vagy félreértett,
így hát nem a szokásos viszontlátásra számítottam.*

*A kétrét hajtott papír negyedét teleírta,
befejező sorait margóra vezette függőlegesen,
a Bocsássatok meg után két érthetetlen szóval
fejezte be a levelét, majd három oldalt üresen hagyott,
mintha rábízta volna magát utolsó fényképeire, karácsony
napján advent-lila blúzban, fekete kardigánban ül,
de a másik fotón látszik, hogy tolóksiban, mutató
ujja mögül életrevaló tekintettel, s szinte incselkedik,
aztán hirtelen magába roskad, tájkép s kereszt alatt,
mintha könyörögve kérne valakit, Köszönöm
leveleidet, egy kicsit megvigasztaltak. Nagyon
öreg vagyok, és mind a két lábam beteg. Eltört
az egyik lábfejem. A térdemben meg elszakadt
az ínszalag. Rézlemezzel erősítették. Fáj térdtől
végig. Kerettel megyek, de már sokszor elhagyom,
reményt keltett, hogy újra kezdett járni.*

*Ám a maradék papírra mégis másként fordul a vers,
puszta fehérré rovom, amit nem tudhatok,
hogy valamely téves ötlet okozta-e azt a
megrendülést, melytől lassanként összeomlott,
vagy már a testi katasztrófa kezdete volt,
ahogy egyszer csak elkezdődött, tűnő tudatzavarral,
öntudat nélküli zuhanása a megsemmisülésbe,
és nem diáklány korában esett hanyatt a cseresznyefáról,
nem száraz ágat rántott magával a földre.*

*Nagypéntek délután vitt hozzá özvegy unokaöcsém
unokahúgom férjének búcsúztatásáról, a közeli
városból sosem látott, valószínűtlen, kopárrá fakult
vidéken át, egy világvégi falu emeletes épületébe,
előbb a hátsó lépcsőn mentünk, majd valami társalgón
keresztül, ahol köpenyük övét morzsolgatták a vénék,
egyszersmind viaszábukká sápadva soványodtak,
eszembe jutott, mi vár még rám, hiszen már láttam
esdeklő szemeket, ahogy a kikötött állat
kínzója előtt szokott szűkölni, hallottam
álomi beszédből fölmosolyogni azt, akitől
magamban kellett búcsút venni végül,
púpos takarók dermedt hullámai közt kerestem,
keltettem, s egyszerre otthon éreztük magunkat,
Úgy fáj a szívem, édes bogaram, úgy fáj a szívem!
szólt messziről, a végtelen kékségből.*

Gerzson Pál műve